

२०७२ आषाढ १ मंगलबार १६-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन

“मीठे बच्चे- जबसम्म जिउनु छ तब सम्म पढ्नु र पढाउनु छ, खुशी र पदको आधार हो पढाइ।”

प्रश्न:- सेवाको सफलताको लागि मुख्य गुण कुनचाहिँ हुनुपर्छ ?

उत्तर:- सहनशीलताको। हरेक कुरामा सहनशील बनेर आपसमा संगठन बनाएर सेवा गर। भाषण आदिको कार्यक्रम बनाऊ। मनुष्यहरूलाई निद्राबाट ब्युँझाउनको लागि अनेक प्रबन्ध निस्कनेछन्। जो भाग्यशाली बन्नेवाला हुन्छन् उनीहरूले पढाइ पनि रुचिले पढ्छन्।

गीत:- हमें उन राहो पर चलना है...

ओम् शान्ति। तिमी बच्चाहरूले के विचार गरेर यहाँ मधुवनमा आउँछौ ! के पढाइ पढ्न आउँछौ ? कसको पासमा ? (बापदादाको पासमा) यो हो नयाँ कुरा। बापदादाको पासमा पढ्न जान्छौ, कहिल्यै यस्तो पनि सुन्यौ ? त्यो पनि बापदादा दुवै सँगै हुनुहुन्छ। आश्चर्य छ नि। तिमी अनौठो बाबाका सन्तान हो। तिमी बच्चाहरू पनि न रचयिता, न रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दथ्यौ। अहिले ती रचयिता र रचनालाई तिमीले नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जानेका छौ। जति जानेका छौ र जति जसलाई सम्झाउँछौ त्यति खुशी र भविष्यको पद हुन्छ। मूल कुरा हो अहिले हामी रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दछौं। केवल हामी ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरू नै जान्दछौं। जबसम्म जिउनु छ, आफूलाई निश्चय गर्नु छ- हामी बी.के. हौं, शिवबाबासँग वर्सा लिइरहेका छौं सारा विश्वको। पूरा पढ्छन् वा कम पढ्छन्, त्यो बेग्लै कुरा हो, फेरि पनि जान्दछौ नि। हामी उहाँका सन्तान हौं। फेरि प्रश्न आउँछ पढ्नु र नपढ्नुको। त्यस अनुसार नै पद मिल्छ। गोदमा आए निश्चय त होला हामी राजाईको हकदार बनेौं। फेरि पढाइमा पनि रात-दिनको फरक पर्छ। कोहीले त राम्ररी पढ्छन् र पढाउँछन्, अरू केही पनि समझमा नै आउँदैन। बस्, पढ्नु र पढाउनु छ, यो अन्त्यसम्म चल्छ। विद्यार्थी जीवनमा कुनै अन्त्यसम्म पढाइ चल्दैन। समय हुन्छ। तिमीले त जबसम्म जिउनु छ त्यतिसम्म पढ्नु र पढाउनु छ। आफूसँग सोध्नु छ- कतिलाई बाबा रचयिताको परिचय दिन्छौं ? मनुष्य त मनुष्य नै हुन्। देख्नमा कुनै फरक पर्दैन। शरीरमा फरक छैन। यो भित्र बुद्धिमा पढाइ गुञ्जिरहन्छ। जति जसले पढ्छन्, त्यति उनलाई खुशी पनि रहन्छ। भित्र मनमा यो रहन्छ- म नयाँ विश्वको मालिक बन्छु। अब हामी स्वर्गद्वार जान्छौं। आफ्नो दिलमा सधैं सोधिराख, ममा कति फरक छ ? बाबाले हामीलाई आफ्नो बनाउनुभएको छ, हामी केबाट के बन्छौं। पढाइमा नै पूरा आधारित छ। पढाइबाट मनुष्य कति उच्च बन्छन्। त्यो त सबै अल्पकाल क्षण भंगुरको पद हो। त्यसमा केही पनि छैन। मानौं केही कामको छैन। लक्षण केही पनि थिएन। अब यस पढाइबाट कति उच्च बन्छौं। सारा ध्यान पढाइमा दिनु छ। जसको तकदीरमा छ उसको दिल पढाइमा लाग्छ। अरूलाई पनि पढाइको लागि भिन्न-भिन्न रूपले पुरुषार्थ गराइरहन्छन्। दिल हुन्छ उनलाई पढाएर बैकुण्ठका मालिक बनाऔं। मनुष्यलाई निद्राबाट ब्युँझाउनको लागि कति मेहनत गर्छन्, गरिरहनेछन्। यो प्रदर्शनी आदि त केही पनि होइन, पछि गएर अरू पनि प्रबन्ध निस्कनेछन्, सम्झाउनको लागि। अहिले बाबा पावन बनाइरहनुभएको छ त्यसैले बाबाको शिक्षामा ध्यान दिनुपर्छ। हरेक कुरामा सहनशील पनि हुनुपर्छ। आपसमा मिलेर संगठन बनाएर भाषण आदिका प्रोग्राम राख्नुपर्छ। एक ईश्वर (अल्फ) मा नै हामी धेरै राम्ररी सम्झाउन सक्छौं। उच्चभन्दा

२०७२ आषाढ १ मंगलबार १६-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन

उच्च भगवान् को हुनुहुन्छ ? एक ईश्वरको बारेमा तिमी दुई घण्टा भाषण गर्न सक्छौ। यो पनि तिमी जान्दछौ— अल्फलाई याद गर्नाले खुशी रहन्छ। यदि बच्चाहरूलाई यादको यात्रामा ध्यान कम छ, अल्फलाई याद गर्दै नभने नोक्सान अवश्य हुन्छ। सारा आधार यादमा छ। याद गर्नाले एकदम स्वर्गमा जान्छन्। याद भुल्नाले गिर्छन्। यी कुरालाई अरू कसैले बुझ्न सक्दैनन्। शिव बाबालाई त जान्दैनन्। हुन त कोही जतिसुकै भव्यताले पूजा गरून्, याद गरून् फेरि पनि केही बुझ्दैनन्।

तिमीलाई बाबाबाट धेरै ठूलो सम्पत्ति मिल्छ। भक्तिमार्गमा कृष्णको साक्षात्कार गर्नको लागि कति मेहनत गर्छन्। ठीक छ, दर्शन भयो फेरि के त ? फाइदा त केही पनि भएन। दुनियाँ हेर कुन कुरामा चलिरहेको छ। तिमी मानौं उखुको रस (सुगर) पिउँछौ, बाँकी सबै मनुष्यले छिलका चुस्छन्। तिमीले अहिले उखुको रस पिएर पूरा (पेटभरी) आधा कल्प सुख पाउँछौ, बाँकी सबैले भक्तिमार्गका छिलका चुस्दै तल उत्रिदै आउँछन्। अहिले बाबाले कति प्यारले पुरुषार्थ गराउनुहुन्छ। तर तकदीरमा छैन भने ध्यान दिँदैनन्। न स्वयं ध्यान दिन्छन्, न अरूलाई गर्न दिन्छन्। न स्वयं अमृत पिउँछन्, न पिउन दिन्छन्। धेरैको यस्तो क्रियाकलाप (एक्टिभिटी) चल्छ। यदि राम्ररी पढ्दैनन्, रहमदिल बन्दैनन्, कसैको कल्याण गर्दैनन् भने तिनले के पद पाउँछन् ! पढ्ने र पढाउनेले कति उच्च पद पाउँछन्। पढ्दैनन् भने के पद हुन्छ— त्यो पनि पछि गएर रिजल्टबाट थाहा हुन्छ। फेरि सम्झन्छन्— वास्तवमा बाबाले हामीलाई कति चेतावनी दिनुहुन्थ्यो। यहाँ बसेका छौ, बुद्धिमा रहनुपर्छ— हामी बेहदका बाबाको पासमा बसेका छौं। उहाँले हामीलाई माथिबाट आएर यस शरीरद्वारा पढाउनुहुन्छ, कल्प पहिले जस्तै। अब हामी फेरि बाबाको सामुन्ने बसेका छौं। उहाँको साथमा नै हामी जानु छ। छोडेर जानु छैन। बाबाले हामीलाई साथमा लिएर जानुहुन्छ। यो पुरानो दुनियाँ विनाश हुन्छ। यी कुरा अरू कसैले पनि जान्दैनन्। पछि गएर जान्नेछन्, अवश्य पुरानो दुनियाँ खतम हुनु छ। त्यतिबेला मिल्न त केही पनि मिल्ने छैन। यो कुरा अरू कसैले पनि जान्दैनन्। धेरै ढिलो (टु लेट) हुन्छ। हिसाब-किताब चुक्ता गरेर सबैले फर्केर जानु छ। यो पनि जो समझदार बच्चाहरू छन् उनैले जान्दछन्। सपूत बच्चाहरू ती हुन् जो सेवामा उपस्थित हुन्छन्। माता-पितालाई अनुसरण गर्छन्। जसरी बाबाले रूहानी सेवा गर्नुहुन्छ त्यस्तै तिमीले पनि गर्नुपर्छ। कति बच्चाहरू छन् जसलाई यो धुन लागिरहन्छ। जसको बाबाले महिमा गर्नुहुन्छ, उनीहरू जस्तो बन्नु छ। टीचर त सबैलाई मिल्छन्। यहाँ पनि सबै आउँछन्। यहाँ त महान् टीचर बस्नुभएको छ। बाबालाई याद नै गर्दैनन् भने कसरी सुधिन्छन्। ज्ञान त धेरै सहज छ। ८४ जन्मको चक्र कति सहज छ। तर कति मेहनत गर्नुपर्छ। बाबा कति सहज कुरा सम्झाउनु हुन्छ। बाबा र ८४ जन्मको चक्रलाई याद गर्नु भन्ने बेडा पार हुन्छ। यो सन्देश सबैलाई दिनु छ। आफ्नो दिलमा सोध— कहाँसम्म सन्देशवाहक (मेसेन्जर) बनेको छु ? जति धेरैलाई जगाउँछौ त्यति इनाम मिल्छ, यदि जगाउँदिन भने अवश्य कतै सुतेको छु फेरि मलाई त्यति उच्च पद त मिल्दैन। बाबा सधैं भन्नुहुन्छ— राती आफ्नो सारा दिनको खाता चेक गर। सेवामा पनि रहनु छ। मूल कुरा हो बाबाको परिचय दिनु। बाबाले नै विश्वलाई स्वर्ग बनाउनुभएको थियो। अहिले नर्क बनेको छ फेरि स्वर्ग हुन्छ। चक्र त घुम्नु नै छ। तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्नु छ। बाबालाई याद गर्नु भन्ने विकार निस्केर जान्छ। सत्ययुगमा धेरै कम हुन्छन्। फेरि रावण राज्यमा कति वृद्धि हुन्छ। सत्ययुगमा ९ लाख फेरि बिस्तारै-बिस्तारै वृद्धि हुँदै जान्छ। जो पहिला पावन थिए तिनै फेरि पतित

२०७२ आषाढ १ मंगलबार १६-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन बन्छन् । सत्ययुगमा देवताहरूको पवित्र प्रवृत्ति मार्ग थियो । उनै फेरि अपवित्र प्रवृत्तिका बनेका छन् । ड्रामा अनुसार यो चक्र घुम्नु नै छ । अब फेरि तिमी पवित्र प्रवृत्ति मार्गका बनिरहेका छौ । बाबा नै आएर पवित्र बनाउनुहुन्छ । भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ । तिमी आधा कल्प पवित्र थियौ फेरि रावण राज्यमा तिमी पतित बनेका छौ । यो पनि तिमी अहिले नै जान्दछौ । हामी पनि बिलकुल कौडी तुल्य थियौं । अहिले कति ज्ञान मिल्छ । जसबाट हामी केबाट के बन्छौं ! बाँकी जति पनि यतिका धर्म छन्, ती सबै खतम हुन्छन् । सबै यसरी मर्छन्, जसरी जनावर मर्छन् । जब हिउँ (बर्फ) पर्छ तब कति जनावर पंक्षी आदि मर्छन् । प्राकृतिक प्रकोप पनि आउँछ । यो सबै खतम हुन्छ । यी सबै मानौं मरिसकेका छन् । यी आँखाले जुन कुरा तिमी देख्छौ त्यो फेरि हुँदैन । नयाँ दुनियाँमा एकदम थोरै रहन्छन् । यो ज्ञान तिम्रो बुद्धिमा छ, ज्ञानका सागर बाबाले नै तिमीलाई ज्ञानको वर्सा दिइरहनुभएको छ । तिमी जान्दछौ— सारा दुनियाँमा फोहर नै फोहर छ । हामी पनि फोहरमा मैला भएका थियौं । बाबाले फोहरबाट निकालेर अब कति राम्रो फूल बनाइरहनुभएको छ । हामी यो शरीर छोड्छौं, आत्मा पवित्र हुन्छ ।

बाबाले सबैलाई एकरस पढाइ पढाउनुहुन्छ तर कतिको बुद्धि बिलकुल जड छ, केही पनि बुझ्न सक्दैनन् । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । बाबा भन्नुहुन्छ— कसैको तकदीरमा छैन भने मैले के गर्न सक्छु ? म त सबैलाई एकरस पढाउँछु । तर नम्बरवार पढ्छन् । कोही राम्ररी बुझेर सम्झाउँछन्, अरूको पनि जीवन हीरा जस्तो बनाउँछन् । कोहीले त बनाउँदैनन् । उल्टो अहंकार कति छ । जसरी वैज्ञानिकलाई माइन्डको कति घमण्ड छ, टाढा-टाढा आकाश, समुद्रलाई हेर्न चाहन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ— यसमा कुनै फाइदा छैन । विज्ञान घमण्डीहरूले व्यर्थमा आफ्नो टाउको दुखाइरहेका छन् । धेरैभन्दा धेरै तलब उनीहरूलाई मिल्छ, सबै व्यर्थ गुमाउँछन् । यस्तो पनि होइन सुनको द्वारिका कुनै तलबाट आउँछ । यो त ड्रामाको चक्र हो, जुन घुमिरहन्छ । फेरि हामी गएर समयमै आफ्नो महल बनाउँछौं— नयाँ दुनियाँमा । कोही आश्चर्य मान्छन्, के त्यत्तिकै घर आदि बन्छन् र ! अवश्य, बाबाले देखाउनुहुन्छ तिमीले फेरि यस्तै सुनका महल बनाउँछौ । त्यहाँ त धेरै सुन रहन्छ । अहिले पनि कतै-कतै सुनका पहाडीहरू धेरै छन् तर सुन निकाल्न सक्दैनन् । नयाँ दुनियाँमा त सुनका धेरै खानीहरू थिए, त्यो खतम भयो । अहिले हीराको मूल्य पनि हेर कति छ । आज यति धेरै मूल्य, भोलि पत्थर समान बन्छ । बाबा तिमी बच्चाहरूलाई बडो अचम्मको कुरा सुनाउनुहुन्छ र साक्षात्कार पनि गराउनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा यही रहनु छ— हामी आत्माहरूले आफ्नो घर छोडेको ५ हजार वर्ष भएको छ जसलाई मुक्तिधाम भनिन्छ । भक्तिमार्गमा मुक्तिको लागि कति मेहनत गर्छन् तर अहिले तिमी सम्झन्छौ— बाबा सिवाय अरू कसैले पनि मुक्ति दिन सक्दैन । साथमा लिएर जान सक्दैन । अहिले तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा नयाँ दुनियाँ छ, जान्दछौ— यो चक्र घुम्नु नै छ, तिमीले अरू कुनै कुरामा जानु छैन । केवल बाबालाई याद गर्नु छ, सबैलाई यही भन्दै गर— बाबालाई याद गर्नु भन्ने विकर्म विनाश हुन्छ । बाबाले तिमीलाई स्वर्गको मालिक बनाउनुभएको थियो । तिमीले मेरो शिवजयन्ती पनि मनाउँछौ । कति वर्ष भयो ? ५ हजार वर्षको कुरा हो । तिमी स्वर्गवासी बनेका थियौ फेरि ८४ को चक्र लगायौ । यो पनि ड्रामा बनेको छ । तिमीलाई यो सृष्टि-चक्रको बारेमा म आएर सम्झाउँछु । अहिले तिमी बच्चाहरूको स्मृतिमा आएको छ, धेरै राम्रोसँग । हामी सबैभन्दा उच्च पार्टधारी हौं । हाम्रो पार्ट बाबाको साथमा छ, हामी

२०७२ आषाढ १ मंगलबार १६-०६-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुवन बाबाको श्रीमत अनुसार बाबाको यादमा रहेर अरूलाई पनि आफू समान बनाउँछौं। जो कल्प पहिले थिए उनै बन्छन्। साक्षी भएर हेरिरहन्छु र पुरुषार्थ पनि गराइरहन्छु। सधैं उमंगमा रहनको लागि एकान्तमा बसेर आफूसँग कुराकानी गर। बाँकी थोरै समय यस अशान्त दुनियाँमा रहनु छ, फेरि त अशान्तिको नाम नै रहँदैन। कसैले पनि मुखले भन्न सक्दैन— मनको शान्ति कसरी मिल्छ? शान्तिको लागि त जान्छन् तर शान्तिका सागर त एक बाबा नै हुनुहुन्छ, अरू कसैको पासमा यो वस्तु छैन। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा गुञ्जिनुपर्छ— रचयिता र रचनालाई जान्नु, यो हो ज्ञान। त्यो शान्तिको लागि, अनि त्यो सुखको लागि। सुख हुन्छ नै धनबाट। धन छैन भने मनुष्य कुनै कामको हुँदैन। धनको लागि मनुष्यले कतिका पाप गर्छन्। बाबाले अथाह धन दिनुभएको छ। स्वर्ग सुनको, नर्क पत्थरको। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

### धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) समय निकालेर एकान्तमा आफूले आफूसँग कुरा गरेर आफूलाई उमंगमा ल्याउनु छ। आफू समान बनाउने सेवाको साथ-साथै साक्षी भएर हरेकको पार्टलाई देख्ने अभ्यास गर्नु छ।
- २) बाबालाई याद गरेर आफूले आफूलाई सुधानुं छ। आफ्नो दिलसँग सोध्नु छ— म सन्देशवाहक (मेसेन्जर) बनेको छु, कतिलाई आफू समान बनाएको छु?

### वरदानः— त्रिकालदर्शी स्टेजद्वारा व्यर्थको खाता समाप्त गर्ने सदा सफलतामूर्त भव

त्रिकालदर्शी स्टेजमा स्थित हुनु अर्थात् हर संकल्प, बोली र कर्म गर्नुभन्दा पहिले चेक गर्नु पर्छ— यो व्यर्थ हो वा समर्थ हो! व्यर्थले एक सेकेण्डमा पद्मौंको नोक्सान गर्छ समर्थले सेकेण्डमा पद्मौंको कमाई गराउँछ। सेकेण्डको व्यर्थले पनि कमाईमा धेरै घाटा पार्छ जसबाट गरेको कमाई गुम हुन पुग्छ। त्यसैले एक कालदर्शी भएर कर्म गर्नुको सट्टा त्रिकालदर्शी स्थितिमा स्थित भएर गन्यौ भने व्यर्थ समाप्त हुन्छ र सधैं सफलता मूर्त बन्छौ।

### स्लोगनः— मान, शान र साधनको त्याग नै महान् त्याग हो।